

NICCO HANS CHRISTENSEN

Nicco Hans Christensen er født som spastiker, men lader sig ikke begrænse sit handicap. Nicco rejser meget, han er udøvende buddhist og så er Nicco involveret i [Glæden](#), hvor han er med til at sprede glæde ved udviklingshæmmede, enlige ældre og handicappede.

Interviewet af Bent Hjorthøj, juni 2017.

Til stede ved interviewet er også Niccos hjælper, Torben.

SØNDERJYDE – OG KØBENHAVNER

HVORNÅR OG HVOR ER DU FØDT?

Jeg kommer fra Sønderjylland. Nede ved Ribe. I en lille by, der hedder Sønder Hygum. Der er jeg født i 1959.

Jeg blev født som spastiker. Jeg er født handicappet. Jeg var lidt utålmodig. Jeg ville ud, så jeg blev født en måned for tidligt. Det har jeg fået at vide i hvert fald.

ER DU I EN SØSKENDEFLOK?

Ja. Vi er tre. Jeg har en i hver ende. Jeg har en storesøster. Hun er fem år ældre end mig. Og en lillesøster som kom 14 år efter mig. Så jeg har en store- og en lillesøster.

Min mor har fortalt mig, at de kunne sende mig på en institution, eller de kunne beholde mig hjemme. De valgte det sidste.

DET VAR JO SUPERGODT FOR DIG

Ja, men det har heller ikke været let for dem, men de gjorde det bedste de kunne.

DU KOM VEL I SKOLE DER I SØNDERJYLLAND?

Ja. Men de første år, var jeg en tur i København. Tre måneder ad gangen, på en institution – et hospital, tror jeg det var. Kildehøjen. Der var jeg til undersøgelser. Jeg skulle derover, tre måneder ad gangen. Hvert år.

SÅ DU ER HALVT KØBENHAVNER?

Ja, når jeg kom over til København, så snakkede jeg sønderjysk. Og når jeg kom hjem til Sønderjylland, så snakkede jeg københavnsk.

MEN DU KOM I SKOLE I SØNDERJYLLAND?

Ja, i Aabenraa. Der var noget, der hed Fjordskolen. Det var en specialskole. Vi skulle jo køre. Det var to timer i skole, og to timer hjem.

DET VIL SIGE, AT DU SKULLE BRUGE FIRE TIMER OM DAGEN PÅ AT KOMME I SKOLE?

Ja. (Ler) For at det ikke skal være løgn, så var jeg den første, der skulle på, og den sidste der skulle af!

DET MÅ HAVE VÆRET HÅRDT. DET VAR SÅ BÅDE SOMMER OG VINTER, AT DU SKULLE AFSTED PÅ DEN MÅDE DER. HVOR MANGE ÅR GIK DU SÅ DER?

Jeg begyndte, da jeg var en 7-8 år, og indtil jeg var 17 år. Jeg kørte en halv million kilometer gennem ti år.

FOR AT KOMME I SKOLE! DU MÅ VÆRE BLEVET RIGTIG KLOG AF ALLE DE DER KILOMETER. JERES DAGLIGE SKOLEGANG, VAR DET SÅ EN ALMINDELIG SKOLEGANG?

Det var en specialscole, og alle var handicappede. Vi var små klasser med 4 eller 5 elever. Sommetider var der ekstra lærer på. Vi kom i skole klokken 9, kvart i 9, tror jeg. Vi kørte hjem to, halv tre.

DET HAR VÆRET NOGLE LANGE DAGE FOR DIG.

Jeg var hjemme klokken 4. Så skulle jeg lige ud at lege lidt.

FIK I LEKTIER FOR? SÅ I SKULLE SIDDE OG SKRIVE LIDT?

Nej. Det var ikke så meget. Vi fik da lidt for. Det var en lang dag.

DET KAN JEG GODT FORSTÅ. DU MÅ OGSÅ HAVE HAFT NOGET FRITID. I MÅ HAVE HAFT ET ELLER ANDET?

Når jeg kom hjem, kan jeg huske, så havde jeg nogle legekammerater. Jeg har altid været god til at finde nogle legekammerater. De tog mig med træsko på. De kan lide mig som jeg er. De ville gerne lege med mig. De glemte alt om mit handicap.

DET ER BØRN JO GODE TIL. DE ER GODE TIL AT NEGLIGERE ALT DET DER, HVIS MAN ELLERS ER EN SØD PERSON.

De spørger bare, hvorfor sidder du sådan? Det kan jeg lide.

PÅ HØJSKOLE

MEN DU HAR JO SÅ VÆRET TEENAGER, DA DU ER KOMMET VIDERE I SYSTEMET? DU KOM TIL AARHUS?

Min far døde, da jeg var 17 år, og efterlod en kone og tre børn. Min mor skulle så passe mig selv, alene.

Jeg skulle prøve ... jeg var 17 år, og jeg skulle snart hjemmefra alligevel. Det var meget naturligt at jeg kom op til Aarhus. Først kom jeg på noget der hed "Unge Hjems Højskole" i Skåde.

Der har jeg gået i en 8-9 måneder. Det var jeg superglad for.

HVAD LAVEDE I DERUDE?

Bare almindeligt højskoleophold, hvor jeg boede, og hvor jeg fik midler, og jeg fik hjælp til, at jeg kunne komme op om morgenen, og komme til undervisning.

VAR DER MANGE PIGER DERUDE?

Uha, uha!

JA, FOR POKKER. DU VAR 17 ÅR, SÅ MÅ MAN JO GODT SE PÅ PIGER!

Det var en god tid.

HVAD BLEV DU SÅ UNDERVIST I UDE PÅ UNGE HJEM?

Det var en kristen højskole. Vi havde morgensang og i løbet af dagen havde vi undervisning.

DANSK OG REGNING? HISTORIE?

Ja! Musik!

EFTER UNGE HJEMS HØJSKOLE, HVAD SKETE DER SÅ?

Så kom jeg til Bjerringbro på Nørgårds Højskole. Det var også en god tid. Det var så meningen, at der skulle jeg prøve at tage en eksamen. Men det gik ikke helt.

Det var en 9. klasse.

Ham jeg skulle bo med, han forsvandt efter 3 uger.

DU BLEV DEROPPE?

Ja, jeg fandt en sød pige.

Jeg fik eneværelse, og så kunne jeg gå ind der i løbet af dagen, og hvile der. Nej, jeg fik også en hjælper til at komme fra Bjerringbro Kommune.

I weekenderne rejste jeg hjem til min mor i Sønderjylland. Ikke hver weekend, men en gang om måneden, tror jeg.

DINE SØSKENDE, HVORDAN VAR DE? DE VAR IKKE SPASTIKERE, SÅ DE KUNNE OGSÅ KOMME OP OG BESØGE DIG EN GANG IMELLEM, ELLER?

Jae, men det gjorde de nu ikke!

SMILETS BY

Efter det der ophold på Nørgårds Højskole, så flyttede jeg ud til Trillegårdsvej nr. 151.

Så skulle jeg bo med en mere, som også var handicappet.

Det var der, jeg første gang fik en hjælper på, hvor jeg skulle prøve at klare det hele selv. Jeg var med i nogen af de faste, og jeg fik en besøgsordning. Det var en, der boede på Trillegårdsvej. Der var jeg tit.

HVAD KOM DER SÅ TIL AT SKE I AARHUS, DA DU KOM HERNED?

Jeg var nok 20 år. 21, 22 år.

KOM DU SÅ TIL AT OPLEVE BYEN MED MUSIK OG DET HELE?

Det kan du tro!

Jeg var superglad for at bo der. Det var en dejlig tid.

Wow. Alle de muligheder.

DET KAN JEG SE PÅ DIG. DU HAR VÆRET GLAD FOR AT BO HER.

Ja, fordi det lever op til det der ry: Smilets by. Det må man sige.

Hver gang, når jeg havde været ude at rejse – jeg rejste jo rundt i verden, så når jeg kommer hjem, så går jeg en tur ned ad Strøget, og: Nu er jeg hjemme!

Det er rigtig godt. Det er en rigtig god følelse at have. Mit rigtige hjem, det er Aarhus.

Efter at have boet der i fire år, så flyttede jeg ned i Grønnegade nr. 121 oppe i Klostervangen. Der boede jeg så i 16 år.

DU SAGDE, DU HAR VÆRET UDE AT REJSE. HVOR HAR DU SÅ VÆRET HENNE, NÅR DU HAR VÆRET UDE AT REJSE?

Jeg har været meget i Spanien.

Og så har jeg ... fordi jeg er jo buddhist!

BUDDHIST

ER DU BUDDHIST?

Ja. (Ler)

OKAY. NÅ, DET HAVDE JEG IKKE LIGE SET KOMME.

Jeg blev buddhist i 1989. Jeg blev tilknyttet en, der hedder Lama Ole Nydahl. Det var den helt rigtige for mig.

ELLERS VAR DU DØBT I KRISTENDOMMEN?

Ja, ja.

Han var specielt god til at fortælle om buddhismen, så det var lige mig.

Lige da jeg blev buddhist, da var vi mange buddhister, og så rejste vi rundt i hele Europa, havde jeg nær sagt.

Jeg var heldig at få en stor bil, så jeg kunne komme med ud og møde en masse buddhister.

DET MÅ HAVE VÆRET SJOVT AT VÆRE MED. DET LYDER HYGCELIGT.

Det var en god tid. Vi var rundt til en masse individer. I Polen, i Frankrig, i Tyskland og i Spanien.

Det var det fedeste.

DET LYDER SPÆNDENDE. ER DET SÅ SÅDAN AT DU ER UDØVENDE I DAG ... HAR I EN KIRKE ELLER ET TEMPEL?

Vi gør jo ikke noget stort ud af det. Men jeg har stadig en gruppe mennesker, som jeg mødes med, hvor vi sidder og mediterer, og får nogle hyggelige samtaler.

NÅR DU MEDITERER ... HAR DU SÅ SVÆRT VED AT SIDDE STILLE OG ROLIGT?

(Ler) De siger, at bare jeg gør det så meget, som jeg kan, så er det godt nok.

DET MÅ HAVE VÆRET STORT FOR DIG. SÅDAN EN HELT NY LIVSFORM? FRA ET SAMFUND I SØNDERJYLLAND, TIL AT KOMME PÅ HØJSKOLER RUNDT OMKRING, OG SÅ LIGE PLUDSELIG HAVNER DU I AARHUS, OG I DAG ER DU BUDDHIST. DEN HAVDE JEG IKKE LIGE SET KOMME.

I dag har jeg også fået en kone.

Det var også en drøm, som gik i opfyldelse. Man siger jo i buddhismen, at der er en lykkens vej, eller også er det mig selv.

KRUDT I RØVEN

DU ER JO SELV NOGET AF ET LIVSSTYKKE. DU ER JO IKKE LIGE EN PERSON, SOM MAN FORBINDER MED EN, DER SIDDER I EN KØRESTOL OG IKKE FORETAGER SIG NOGET. DER ER I GANG I DIG!

Det har jeg altid gjort. Jeg har krudt i røven, kan jeg se. Jeg har ikke ligget på den lade side.

JEG SKAL LIGE HØRE ... HAR DU EN UDDANNELSE ELLER SÅDAN NOGET?

Nej, jeg har en HF. Jeg har gået på VUC på Ingerslevs Boulevard. Så skulle jeg jo finde ud af, hvad jeg skulle bruge den til. Lige på det tidspunkt, der var jeg nok en 25, og da var jeg ved at blive skoletræt, fordi jeg havde ikke lavet andet, end at læse hele tiden.

Jeg ville gerne holde en pause, så jeg kunne finde ud af, hvad det var, jeg gerne ville.

Der var en ting jeg ikke ville. Mange i min familie er inden for det offentlige, sygeplejersker og alt sådan noget ...

OG DET VILLE DU IKKE?

Nej.

MEN SÅ KOM DU HER TIL AARHUS, OG DU BRUGER BYEN PÅ ALT MULIGT AF DET, DEN HAR ...

Jeg kan bare sige, jeg har været ung engang, jeg har været ude af skolen, jeg ville ud at leve livet som ung. Jeg har været god til at få kontakt. Jeg har været i Stakladen, og i Huset, alt det der, og i Ridehuset.

HVAD KAN DU LIDE AF MUSIK?

Jeg kan lide rock, men i dag er jeg helt klart til blues. Det er det bedste jeg ved. Men jeg har levet livet som ung. Jeg har haft det sjovt. Jeg er kommet meget

nede i Skolegade på et bestemt værtshus, der hed Færgekroen.

Der har jeg været tit nede. Der har jeg brugt meget af min pension. Der var et ægtepar, der havde det, dengang. De hed Hans og Martin, og de havde Færgekroen. De var utroligt flinke, og de gav mig en god behandling, når jeg kom.

Det husker jeg som en god tid. Men når jeg får nogle øl, så skal jeg jo på toilettet. Så Hans og Martin, de støttede mig lige lidt de to trin op, og så kunne jeg selv.

DU KUNNE GODT SELV ...

Ja, og så stod jeg og ventede på, at de hjalp mig ned igen. ... Og når jeg så skulle betale: "Åh, jeg har ikke lige penge!" Det var før Dankortet. "Jamen, du kan bare komme på mandag!"

Så kom jeg om mandagen, og betalte dem, når jeg havde penge. Bare de fik dem! Da vi fik Dankortet, blev det hele lettere. Så kunne man bare køre Dankortet igennem.

DET VAR SÅDAN ET LILLE "FRED-STED" FOR DIG?

Det var det! Det var sjovt. Og så mødte jeg jo også nogle piger dernede! Jeg var også til koncerter. I Stakladen og i Huset. Rundt omkring i hele Aarhus.

OP AD BAKKE

Jeg mødte Lars HUG, hvor jeg skulle videre ... Så kom jeg kørende op ad bakken, men jeg kørte baglæns ...

NÅ JA, SÅ KAN DU SKUBBE MED BENENE ...

Så siger Lars: "Hvorfor kører du baglæns? Du kan jo ikke se noget!" Så siger jeg til ham: "Det er fordi det er den måde, jeg kan komme op ad bakken på!"

Så var der kontakt, og så kom jeg til alle hans koncerter. Jeg var altid med blandt publikum.

Alt hvad han rører ved, det er bare god musik. – Jeg har også nogle andre sjove historier. Jeg var nede i Skolegade, og havde fået nogle bajere, og så skulle jeg til Grønnegade.

Jeg tænkte, "Man-oh-man, hvordan kommer jeg nu hjem? Jeg skal helt op på toppen! Der kommer jeg jo aldrig op." Så kom der en, han var nok håndværker, men han kom lige forbi, og han var også lidt bedugget ...

Han sagde, om jeg skulle have en hånd med at komme derop af, og det måtte han gerne. "Men jeg skal kun halvejs" – "Så skub mig, så klarer jeg selv resten!" Da han så begyndte at skubbe mig, sagde han: "Det er sgu godt med en stol, som man kan læne sig op af!"

SÅ KUNNE I HJÆLPE HINANDEN. JA, DET ER JO FINT!

(Latter)

ALLE DE UNGE MENNESKER, VI HAR HER I BYEN – DE FÅR UDDANNELSER I DET ENE OG DET ANDET, OG DER ER MANGE UNGE MENNESKER, DER FÅR AKADEMISKE UDDANNELSER, OG NOGEN DER FÅR HÅNDVÆRKSMESSIGE UDDANNELSER. DER ER NOGEN DER SYNES: "JA, DET ER MEGET GODT MED ALLE DE AKADEMIKERE, MEN VI MANGLER ALTSÅ OGSÅ HÅNDVÆRKERE! " HAR DU EN MENING OM DET? JEG VED GODT AT DET ER ET LIDT SPECIELT SPØRGSMÅL.

Nej. Jeg har bare indtryk af at der kommer mange akademikere ud i en by som Aarhus, og de bliver boende.

HJÆLPERNE

JA, MAN BLIVER GLAD FOR AT BO I BYEN.

Ja, hvis man kan finde noget arbejde. Jeg har selv haft nogle hjælpere, som tager et hjælperjob for at få et tilskud til uddannelsen. Så lærer de jo så også noget om mig, og hvordan mit liv som handicappet det er. Det er guld værd. De siger, de lærer så meget.

De lærer om, hvordan mit liv er som handicappet. Der er ikke noget de siger nej til. Jeg har haft nogle gode samtaler. De hjælper mig med alt muligt, fordi jeg ikke kan bruge mine arme og mine hænder.

Mit liv har altid været som en banegård. De kommer og går. Sådan er mit liv. De er der et stykke tid, og så går de igen. Det er sådan det er. Jeg har højst en hjælper i en 3-4 år. Så finder de noget nyt. Men der er handicappede, som har deres hjælper i 10 år.

DET BLIVER JO MEGET PERSONLIGT?

Ja, de kommer tæt på, og jeg kan udvikle mig hele tiden.

Jeg får meget god hjælp, men selvfølgelig kan jeg da være uheldig ind i mellem.

DU ER VEL OGSÅ EN INTERESSANT PERSON. DU ER JO EN PERSON, DER HAR NOGLE MENINGER, OG NOGLE DRØMME ...

Åh ja.

(TIL TORBEN, NICCOS HJÆLPER) JA, DU HAR VEL OGSÅ FÅET NOGET UD AF AT VÆRE HJÆLPER HER?

(Torben) Ja! Bestemt! Jeg var ikke så erfaren, inden jeg startede hos Nicco. Jeg havde haft nogle afløserjob som hjælper hos en politiker her i byen. Men så var det, at Nicco han søgte.

HVOR LANG TID HAR DU SÅ VÆRET HOS NICCO?

(Torben) Det må blive 3½ år nu.

SÅ DU HAR OGSÅ FÅET MANGE GODE OPLEVELSER?

(Torben) Bestemt! Hold da op! Men det er jo også, fordi man arbejder så utroligt tæt sammen... det er en meget fin balancegang at være i den intimsfære. Det er sådan lidt at balancere på en knivsæg. Man er både kammerat, men man har også en professionel distance. Det er en meget fin balance, det. Det er helt sikkert. Der har da været nogle ting, vi lige skulle snakke om.

DET ER DER JO, NÅR MENNESKER BLIVER SAT SAMMEN.

(Torben) Ja, og der har vi haft nogle lange snakke.

DET ER VEL SOM I EN VIRKSOMHED, MED MUS-SAMTALER.

(Torben) Lige præcis! Men der er vi altså også gode til at få ryddet op. Du ved: Ordet på bordet! Så kan vi komme videre.

JEG KAN DA FORESTILLE MIG NICCO, AT DU IKKE SÅDAN TIER STILLE. DU SIGER VEL OGSÅ, HVAD DU HAR PÅ HJERTE.

Ja, ja!

(Torben) Vi er tit på en tur, f.eks. til Ajstrup Strand, hvor vi så sidder og kigger lidt ud over det hele, og så er ordet frit.

I MÅ JO FÅ ET MEGET TÆT FORHOLD SAMMEN, I TO, NÅR I – NÅR DU SÅDAN ER HANS FORLÆNGEDE ARM.

(Torben) Ja, der er noget begge veje.

Ja, og jeg har en god kok!

(Torben) Jeg er uddannet kok.

Hos Ida Davidsen.

MÅ JEG SÅ SPØRGE DIG NICCO, OM DET FØRSTE SPØRGSMÅL TIL EN NY ANSAT ER, OM DE ER GODE TIL AT LAVE MAD?

(Ier)

(Torben) Det kunne det meget vel være! Han elsker et godt glas vin, og han elsker en øl. Og han er en livsnyder i mange, mange henseender. Når ham og konen så er i Rumænien, der har vi jo også bare nydt livet. Sidde nede på en bænk i parken og drikke en kold, ikke! Bare sidde og kigge på folk.

DIN KONE, ER HUN OGSÅ HANDICAPPET?

Nej.

SÅ HUN KAN OGSÅ HJÆLPE DIG, EN GANG I MELLEM?

Ja ja! I weekender.

(Torben) Hun udgør en tredjedel.

DVS. I ER TRE PÅ I SÅDAN ET DØGNFORLØB?

(Torben) Nej ...

Ja, vi er Pip, Pep og Pop

(Torben) Ja, vi kalder ham Pip, og så er der Poul Erik Petersen, og jeg er Pop. Og så Luvita, det er hans kone. Hvornår var det I blev gift? Er det to år siden? 2½. På Aarhus Rådhus, hvor de fik 5 kg ris ned over sig.

AARHUSIANER

NICCO, JEG SKAL LIGE HØRE DIG HER TIL SIDST. NU HAR VI JO VÆRET GODT FREMME MED DIT LIV HER I AARHUS, OG DU ER GODT TILFREDS MED DIT LIV HER. DU ER JO MERE AARHUSIANER, END DU ER SØNDERJYDE. KAN MAN IKKE GODT SIGE DET?

Jo!

NU HAR VI SÅ 2017, OG DET ER JO OGSÅ DERFOR LIDT, AT VI SIDDER HER. ER DU GODT TILFREDS MED, AT VI HAR SÅDAN EN FORLÆNGET FESTUGE, DER VARER SÅDAN ET HELT ÅR. DER SKER NOGET HELE TIDEN.

Ja, ja, ja!

(Torben) Det eneste vi er trætte af, det er nærbanen! Det er ikke ret godt for byen.

DET HAR JEG HØRT FRA FLERE, SOM JEG HAR INTERVIEWET, SOM OGSÅ HAR YTRET SIG OM NÆRBANEN, OG SYNES, AT DE PENGE KUNNE HAVE VÆRET BRUGT PÅ EN ANDEN MÅDE. BEDRE BUSFORBINDELSER.

Han (borgmester Jakob Bundsgaard) har ikke styr på sit byråd! Men han er nu en god mand.

(Torben) Ja, han er en god mand. Rigtig, rigtig behagelig. Ja, det har været lidt med hovedet under armen, som vi tidligere har snakket om.

DET ER NOK OGSÅ SVÆRT AT VÆRE BORGMESTER I MANGE ÅR, UDEN AT DER IKKE ER NOGET, DER IKKE ER OK.

(Torben) Nu apropos nærbanen, den har vi tit snakket om. Hvis man skulle fremtidssikre byen, så skulle vedkommende, der besluttede det, nok lige have været lidt ude i verden, og set hvor godt det fungerer. Eksempelvis Monorail, som er i lufthavnene, så trafikken kan køre uhindret igennem og imellem. Det

burde de lige have set på, i stedet for. Fordi på den her måde, da jager de faktisk bilerne ud af byen, ikke. Det går jo ud over de forretningsdrivende.

DET ER JO OGSÅ DERES POINTE.

(Torben) Og hvad sker der så med selve livet? Mon familien ude i Hinnerup tager bilen til den nærmeste nærbanestation og lossere to unger og indkøb af? Det kommer ikke til at ske. De foretrækker jo storcentrene ude i periferien af Aarhus i stedet for. Så tager de Bilka og så tager de Storcenter Nord i stedet for.

De skulle aldrig nogensinde have fjernet sporvognene. Det skulle de ikke have gjort.

HAR DU MERE DU GERNE VILLE SIGE, INDEN JEG SLUKKER FOR APPARATET?

Jeg vil bare sige tak til Aarhus. Jeg er glad for at bo i Aarhus.